

gestooten; hij was er dwaas van geschrokken; met een zachte ritseling was de brief in den sleuf van de bus gegleden, ineens weg uit de veilige omvatting van zijn hand; een oogenblik had hij gestaard op het donkere ijzeren ding met zijn twee open monden; een wonderlijk tegenstrijdig gevoel van angst en voldoening had hem even op de plaats vastgehouden; tot er voetstappen hadden geklonken, een man kuchte, een zwarte verschijning was er genaderd met kleine glanzinkjes van metaal over het donkere lijf; een politieagent, had hij begrepen en met een beetje 'n jongensachtigen schrik of hij hem ontloopen moest, was hij haastig teruggegaan; een snel wassend vreugdegevoel had toen zijn hart doen kloppen in prettige opgewondenheid, een spanning, een trilling had hij gevoeld tot in de toppen van zijn vingers, zijn adem was korter gegaan en in zijn oogen had hij een lach geweten.

Voorzichtig en geruchtloos was hij weer in huis gekomen, naar boven geslopen met op 't portaal nu toch wel een felle angst voor 't plotseling opengaan van de deur van Jan's kamer of die van Lurkus.

Dat wat koortsige blijdschapsgevoel had hem lang wakker gehouden. „Nu is 't zoo.... nu is 't zoo....” had hij telkens herhaald en ook telkens had hij 't komende gebeuren met zijn brief meegeleefd....gezien.... Nu stond die brief nog scheef, 'n beetje schuingezakt in het donkere binnenste van de bus, tegen den ijzeren zijwand.... dan, in 't ochtendschemeren kwam er een man, die een zijdeurtje open deed, den brief greep met vele anderen en alles in een grauwen zak stopte.... dan, binnen in 't kantoor zou hij snel meeschuiven door den dof-harden roffel der stempeling.... vervolgens, na een onduidelijke overgang, was hij ineens in de hand van een besteller op den zonnigen Singel voor het huisje.... een klikkende schuifeling aan den brievenbus.... een zachte plof.... een harde bel.... en dan....

Een loomheid van slaap had eindelijk het opwindend denken getemperd, de scherpe beelden verdoezelden tot onsamenhangende visioenen en de geest was zoetjes afgedreven naar het onbewuste.

Nu, in den wat bleeken morgen, was er het klaar nuchtere besef van den geschreven en verzonden brief, die nu dadelijk bij mevrouw Leenbach zou bezorgd worden, wellicht al bezorgd was.

De nachtelijke wandeling scheen Simon nu een gedroomd avontuur van romantische bekoring.

Of Jan zou volharden in zijn houding, zou blijven zwijgen en negeeren?

Daar zag hij toch tegen op.... een ganschen langen dag in de drukkende sfeer dier vijandige gezindheid.... met de onvermijdelijke oogenblikken van samenzijn bij de drie maaltijden.... de thee....

En het ontwijken of ontvluchten kon hij niet.... althans vandaag